

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2018/ 781
Datum van uitspraak
19 maart 2018
Rolnummer
2017/AB/41

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00001074681-0001-0011-01-01-1

ARBEIDSONGEVAL, BEROEPSZIEKTEN - toelagen door FAO
tegensprekelijk arrest
heropening der debatten (1 oktober 2018 – 14 u 30')

SECUREX, met maatschappelijke zetel te 9000 GENT, Verenigde Natieslaan 1,
appellante, vertegenwoordigd door mr. DE VliegHER Fernand L., advocaat te 9000 GENT,
Begijnhoflaan 460-458

tegen

1. **G**
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. Evellien VERBRUGGEN loco mr. Johnny
MAESCHALCK, advocaat te 1700 DILBEEK, Eikelenberg 20

2. **FEDRIS**, met maatschappelijke zetel te 1210 BRUSSEL, Sterrenkundelaan 1,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. Vincent NOELMANS loco mr. Sarah BOTTICELLI,
advocaat te 1170 BRUSSEL, Vorstlaan 36

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 10 november 2016 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 4e kamer (A.R. 14/1995/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 13 januari 2017,
- de conclusies voor de appellant, neergelegd ter griffie op 28 april 2017,
- de conclusies voor de 1ste geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 7 maart 2017 en 17 mei 2017,
- de conclusies voor de 2de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 5 april 2017,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare zitting van 15 januari 2018, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

a. De feiten en de procedure die voorafging

1.

Op 9 november 2011 deed de bvba Service Nettoyage Benelux bij haar verzekeraar Securex aangifte van een arbeidsongeval van haar werknemer, de heer G (° 1987), die op 17 oktober 2011 in dienst was getreden (stuk 1 Fedris).

De werkgever verklaarde dat de heer G op 2 november 2011 om 14 uur bij het uitladen van een "monobrosse" (éénschijfmachine) uit een bestelwagen een blokkade in de lage rug had opgelopen. Hij had het werk onderbroken vanaf 8 november 2011 en had op die dag een arts geraadpleegd. In het bijgevoegde medisch attest van 8 november 2011 stond dat het ongeval van 2 november 2011 een acute lumbalgie op musculaire contractuur had veroorzaakt.

2.

Securex erkende het arbeidsongeval en stelde op 10 juli 2013 een overeenkomst-vergoeding op. Daarin stond ook de berekening van het basisloon: 22.731,02 € voor de tijdelijke ongeschiktheid en 26.451,21 € voor de blijvende ongeschiktheid. De heer G ondertekende de overeenkomst voor akkoord.

Het Fonds voor Arbeidsongevallen (thans Fedris) weigerde de overeenkomst te bekrachtigen omdat volgens hen een te laag basisloon werd in aanmerking genomen.

3.

Op 27 mei 2014 liet Securex de heer G dagvaarden. Fedris kwam vrijwillig tussen in het geding.

4.

Met een vonnis van 10 november 2016 besliste de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel als volgt :

"Zegt voor recht dat het arbeidsongeval overkomen aan de heer G op 2 november 2011 de volgende gevolgen had:

- tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 8 november 2011 tot en met 31 maart 2013, consolidatiedatum op 1 april 2013,

- blijvende gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid: 8%.

De rechtbank heropent de debatten teneinde Securex toe te laten om het hypothetisch basisloon voor de tijdelijke en definitieve arbeidsongeschiktheid te herberekenen, rekening houdend met het door de heer G werkelijk verdiend loon pro rata op het ogenblik van het arbeidsongeval."

b. Het hoger beroep

5.
Securex stelde beperkt hoger beroep in, enkel voor wat betreft de beslissing over de berekening van het basisloon. Zij vordert :
*“ Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.
Dienvolgens het vonnis van de Eerste Rechter te vernietigen waar een verkeerde toepassing werd gemaakt van het artikel 36§2 en dienvolgens te zeggen voor recht dat de berekeningen van het basisloon, zoals voorgelegd door Securex en na toepassing van artikel 36§2 correct gebeurden, rekening houdende met de maatpersoon die in hetzelfde bedrijf werkzaam is.
Dit basisloon te bepalen als volgt:
- TAO : 22.731,02 EUR
- BAO : 26.451,27 EUR”.*

6.
Fedris en de heer G vragen dat het hoger beroep ongegrond zou worden verklaard en dat het vonnis zou worden bevestigd.

7.
Het blijkt niet dat het bestreden vonnis werd betekend. Het hoger beroep is ontvankelijk.

c. Bespreking

8.
De heer G kan aanspraak maken op de wettelijke vergoedingen voor de tijdelijke en de blijvende arbeidsongeschiktheid ten gevolge van het arbeidsongeval. Deze vergoedingen worden berekend op het basisloon overeenkomstig de bepalingen in de Arbeidsongevallenwet.

9.
De Arbeidsongevallenwet bepaalt met betrekking tot het basisloon:
- artikel 34 : *“Onder basisloon wordt verstaan het loon waarop de werknemer, in de functie waarin hij is tewerkgesteld in de onderneming op het ogenblik van het ongeval, recht heeft voor de periode van het jaar dat het ongeval voorafgaat.
De referteperiode is maar volledig, wanneer de werknemer gedurende het ganse jaar arbeid heeft verricht als een voltijdse werknemer.
Voor de toepassing van deze afdeling en haar uitvoeringsbesluiten gelden de definities van de arbeidstijdgegevens zoals vastgesteld bij koninklijk besluit van 10 juni 2001 tot eenvormige definiëring van begrippen met betrekking tot arbeidstijdgegevens ten behoeve van de sociale zekerheid, met toepassing van artikel 39 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels.”.*

- artikel 36: "§ 1. Wanneer de referteperiode, zoals bepaald bij artikel 34, tweede lid, onvolledig is of wanneer het loon van de werknemer wegens toevallige omstandigheden lager is dan het loon dat hij normaal verdient, wordt het loon waarop de werknemer recht heeft aangevuld met een hypothetisch loon voor de dagen, buiten de rusttijden, waarop de werknemer geen loon ontving.

Het hypothetisch loon is gelijk aan de vermenigvuldiging van het aantal ontbrekende dagen of uren met het loon waarop de werknemer recht heeft gedeeld door het aantal dagen of uren waarop tijdens de referteperiode arbeid werd verricht.

§ 2. Wanneer de werknemer sedert minder dan één jaar in de onderneming of in de functie waarin hij is tewerkgesteld op het ogenblik van het ongeval werkt, wordt voor de periode die voorafgaat het hypothetisch loon berekend op het gemiddeld dagelijks loon van de maatpersonen.

Op eenvoudige vraag van de verzekeringsonderneming of van de in artikel 87 bedoelde ambtenaren deelt de werkgever van de getroffene of, in voorkomend geval, de werkgever die behoort tot dezelfde bedrijfstak, het identificatienummer bedoeld in artikel 8, 1° of 2°, van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid, van de maatpersonen mee.

§ 3. Wanneer de werknemer tewerkgesteld is in een onderneming waar slechts gedurende een beperkte periode van het jaar wordt gewerkt, wordt het loon aangevuld met de verdiensten die hij verwierf gedurende de overige periode van het jaar. Wanneer er voor het geheel of een deel van die periode geen verdiensten zijn, wordt het loon aangevuld met een hypothetisch loon berekend volgens de bepalingen van § 1."

Onder " maatpersoon " wordt verstaan de persoon die voltijds is tewerkgesteld in dezelfde onderneming of, bij ontstentenis, in dezelfde bedrijfstak, in een functie gelijkaardig aan deze van de werknemer, en waarbij hij normaal geacht wordt een zelfde aantal dagen arbeid te verrichten als de werknemer. (artikel 7, tweede lid en artikel 1§1,1° van het KB van 10 juni 2001 tot eenvormige definiëring van begrippen met betrekking tot arbeidstijdgegevens ten behoeve van de sociale zekerheid, met toepassing van artikel 39 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, B.S. van 31 juli 2001, nummer : 2001022461, bladzijde : 25794).

10.

De heer G was pas sinds minder dan een maand in dienst van de onderneming op het ogenblik van het arbeidsongeval. Dergelijke situatie wordt gevisieerd in artikel 36§2 Arbeidsongevallenwet.

Bijzonder aan het geval van de heer G is dat hij van bij de aanvang van zijn tewerkstelling een merklijk hoger loon verdiende dan de andere werknemers in het bedrijf en in de sector die hetzelfde werk uitoefenden.

De werkgever ressorteerde onder het PC nr. 121 voor de schoonmaak- en de ontsmettingsondernemingen.

Er bestaat geen betwisting over dat de heer G een uurloon van 13,1960 € verdiende en voltijds werkte als arbeider, categorie 1A, zoals vermeld staat in de individuele rekening. Dit is de laagste categorie volgens de cao in de sector en betreft de “gewone schoonmaak” (de algemeen verbindend verklaarde cao van 11 juni 2009 gesloten in het PC 121 bepaalt in hoofdstuk II de uurlonen voor de verschillende categorieën, naargelang de activiteit). Securex legt ook de individuele rekeningen neer van drie andere werknemers (twee mannen en één vrouw) die tot dezelfde categorie 1A behoorden.

Deze werknemers waren ouder dan de heer G en hadden een (veel) langere anciënniteit. Niettemin verdienden zij het gewone baremaloon van 11,78 € per uur. Zij werkten deeltijds.

Over dit alles zijn de partijen het eens maar geen enkele van de partijen geeft een verklaring voor het loonverschil binnen het bedrijf, zoals ook de eerste rechter opmerkte. Securex en Fedris hebben daar blijkbaar ook geen verder onderzoek naar gedaan en zoveel jaar later kan daar moeilijk nog uitsluitel over gegeven worden.¹

11.

Securex steunt zich op de bepalingen van artikel 36§2 Arbeidsongevallenwet. Zij beschouwt de andere werknemers in de onderneming (in het bijzonder de heer Khebaboudi) als *maatpersonen* die een gelijkaardige functie als de heer G uitoefenen en neemt hun *gemiddeld dagelijks loon* –dat lager is- in aanmerking voor de berekening van *het hypothetisch loon* van de heer G.

Securex stelt :

- *De rechtbanken kunnen pas overstappen naar het ex aequo et bono principe wanneer geen maatpersonen voorliggen die als basis kunnen gebruikt worden en dit is nu eenmaal niet het geval, vermits duidelijk een arbeider wordt aangegeven die onder de categorie 1A valt, behorende tot het paritair comité 121.*
- *De toepassing van artikel 36§2 AOW heeft als gevolg dat G een lager basisloon toegewezen krijgt, ingevolge de directe toepassing van de wettelijke bepaling en dit resultaat door de wetgever niet is voorzien geworden, doch ook niet verboden.*

12.

Fedris stelt:

- *het is ondenkbaar dat men via het mechanisme van artikel 36§2 het loon van een slachtoffer kan aanvullen met maatpersonen waarvan het loon lager ligt dan dat van het slachtoffer;*
- *dit heeft tot gevolg dat de basislonen die door Securex werden bepaald (22.731,02 EUR voor de tijdelijke arbeidsongeschiktheid en 26.451,21 EUR voor de blijvende arbeidsongeschiktheid) duidelijk het slachtoffer benadelen aangezien ze duidelijk lager zijn ingevolge de toepassing van artikel 36§2, dan ze zouden geweest zijn mocht het slachtoffer*

¹ Fedris verwijst naar het feit dat de heer G 37 uur gespreid over 7 dagen werkte en daarvoor misschien “overbeloond” werd. Verder blijkt uit de aangifte van het arbeidsongeval dat de heer G verwant was in de eerste graad (vader of zoon) met de zaakvoerder; maar zijn collega Isa G die op hetzelfde adres als hem woonde verdiende het lagere loon.

een volledige referteperiode gehad hebben. Een dergelijk gevolg is duidelijk nooit gewenst geweest door de wetgever.

- Securex heeft eenvoudigweg geen maatpersoon aangereikt die voltijds werkte in hetzelfde bedrijf of in dezelfde bedrijfstak. De door Securex aangeduide maatpersoon is geen "vergelijkbare arbeider in hetzelfde bedrijf die over dezelfde kwalificaties beschikt".

- Ten onrechte beschouwde Securex het hoger uurloon van de getroffene als een toevallig element, waarmee geen rekening dient gehouden te worden. Het is evident dat in casu met het hoger uurloon van de getroffene rekening moet gehouden worden, anders gaat men in tegen de ratio legis van artikel 36, §2 van de arbeidsongevallen-wet van 10 april 1971.

- Er dient in casu een bepaling ex aequo et bono te gebeuren van het basisloon van de getroffene, aangezien de toepassing van artikel 36, §2 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 veel nadeliger zou uitkomen voor de getroffene gelet op het feit dat de maatpersoon aan een veel lager loon wordt tewerkgesteld. De specifieke situatie van het slachtoffer vereist een ex aequo et bono bepaling van zijn basisloon met als uitgangspunt het pro rata door het slachtoffer werkelijk verdiend loon.

Voor een ex aequo et bono berekening van het basisloon kan wel degelijk het werkelijk door de getroffene verdiende loon op het ogenblik van het arbeidsongeval als vertrekpunt worden gehanteerd, dat men dan gaat extrapoleren naar een loon voor een volledige referteperiode.

13.

De eerste rechter volgde het standpunt van Fedris en redeneerde als volgt:

"... Wanneer de rechtbank de gegevens van zowel de heer G als de maatpersoon K met elkaar vergelijkt, komt zij tot de vaststelling dat de tewerkstellingssituatie van beide werknemers niet vergelijkbaar is.(...)

Volgens de paritaire functieclassificatie, moet men terugkoppelen naar functiecategorie 3B, hetzij 10 functieclassificaties hoger, om een vergelijkbaar uurloon te vinden (hetzij 13,0785 euro bruto per uur voor salarissen betaalbaar in januari 2011, rekening houdend met een tewerkstellingsregime van 36 uur 30).

In acht genomen het feit dat de maatpersoon aan een veel lager loon wordt tewerkgesteld en hiervoor geen enkele verklaring kan worden gegeven, en gelet op het feit dat geen enkele vergelijkbare werknemer kan worden gevonden op het vlak van leeftijd, anciënniteit en verloning, hetzij op bedrijfsniveau, hetzij op sectoraal niveau, is de rechtbank genoodzaakt om het hypothetisch basisloon ex aequo et bono te bepalen.

De rechtbank is van oordeel dat het hypothetisch basisloon moet worden berekend aan de hand van het werkelijk verdiend loon pro rata op het ogenblik van het arbeidsongeval...."

14.

Het standpunt van Securex kan niet gevolgd worden.

Zoals het Hof van Cassatie bevestigde, volgt uit de voormelde bepalingen van de artikelen 34 en 36 van de Arbeidsongevallenwet :

- dat de krachtens deze wet toegekende vergoedingen wegens arbeidsongeschiktheid de schade dekken die bestaat in het verlies of de vermindering van het vermogen om, door het

verrichten van arbeid, inkomsten te verwerven die tot het levensonderhoud kunnen bijdragen. (Cass. 18 mei 1992, www.juridat.be).

- dat de krachtens de artikelen 24, 34, 36 en 39 van de Arbeidsongevallenwet toe te kennen forfaitaire vergoeding, verschuldigd voor de bij een arbeidsongeval opgelopen blijvende arbeidsongeschiktheid, de vergoeding van de getroffene beoogt in de mate dat het ongeval *zijn economische waarde op de arbeidsmarkt heeft aangetast; dat wettelijk vermoed wordt dat deze waarde wordt weergegeven in het basisloon van de getroffene, zijnde, overeenkomstig artikel 34 van de Arbeidsongevallenwet, het loon waarop de werknemer in de functie waarin hij is tewerkgesteld in de onderneming op het ogenblik van het te vergoeden ongeval, recht heeft voor de periode van het jaar dat aan dit ongeval voorafgaat* (Cass. 15 januari 1996, www.juridat.be).

De vaststelling van het basisloon heeft dus tot doel zo getrouw mogelijk de economische waarde van de getroffene te meten op het ogenblik dat de arbeidsongeschiktheid intreedt. (vgl. E. Ankaert, V. Verdeyen en J. Put, *Schadeloosstelling, in Arbeidsongevallen*, Kluwer, comm.2.5/45).

15.

De bedoeling van de wetgever bij de bepalingen van artikel 36 §2 van de Arbeidsongevallenwet blijkt ook duidelijk uit de volgende toelichting in de voorbereidende werken bij de wet: *"Het tweede paragraaf herneemt de bepaling van artikel 6, tweede lid van de geordende wetten en is eigenlijk een afwijking van het algemeen principe. Die afwijking is als volgt te verklaren : een werknemer die nog geen jaar in dienst is zal wellicht nog een lager loon verdienen dan de andere werknemers van de onderneming. Aangezien een normale evolutie in zijn loon mag verwacht worden, zodat hij dan wel een hoger loonpeil zou bereiken, is het aangewezen in dit geval te refereren naar het loonpeil dat hij kon bereiken ware er geen ongeval geweest."* (Memorie van Toelichting, *Gedr. St. Senaat, 1969-70, 328, 22*)

Deze redenering gaat niet op in het geval van de heer G : hij verdiende immers van bij de aanvang van zijn tewerkstelling merkelijk meer dan de personen in het bedrijf en in de sector die hetzelfde schoonmaakwerk verrichten. Het kan dus met voldoende zekerheid worden uitgesloten dat hij het lagere loon van deze personen verdiend zou hebben indien hij reeds een jaar voor het ongeval in dienst was geweest.

16.

Waar de wet bepaalt dat de maatpersonen een functie uitoefenen die gelijkaardig is aan deze van de werknemer, houdt dit voor de toepassing van artikel 36 §2 Arbeidsongevallenwet ook in dat zij een vergelijkbaar loon verdienen als de werknemer. Dit is hier niet het geval bij de personen die hetzelfde werk uitvoeren in de onderneming of in de bedrijfstak. Bijgevolg dient in het geval van de heer G het hypothetisch loon berekend te worden op basis van het loon dat hij daadwerkelijk verdiende.

17.

In de uitlegging die Securex geeft aan artikel 36 Arbeidsongevallenwet stelt zich overigens de vraag of de wet dan geen ongeoorloofde discriminatie zou inhouden waar het precies de bedoeling van de wetgever was om de economische waarde van de werknemer te bepalen. De vraag stelt zich immers hoe het te verantwoorden kan zijn dat enerzijds artikel 36§1 Arbeidsongevallenwet voor de werknemer die gedurende de volledige referteperiode in dienst is, voorziet in de berekening van een hypothetisch loon waarbij geen rekening wordt gehouden met het loon van de werknemer dat *wegens toevallige omstandigheden* lager is dan het loon dat hij normaal verdient en anderzijds artikel 36§2 Arbeidsongevallenwet, zoals Securex het toepast op het geval van de heer G , resulteert in de berekening van een hypothetisch loon waarbij rekening wordt gehouden met een lager loon dan dat wat de heer G normaal verdiende en dat hij *zeker nooit* zou verdiend hebben mocht hij gedurende de volledige referteperiode in dienst geweest zijn.

Dit lijkt in strijd te zijn met de bedoeling van de wetgever, zoals deze blijkt uit de toelichting bij de bepalingen van artikel 36§1 in de voorbereidende werken bij de wet: *"Het eerste paragraaf doelt op het geval waarin de werknemer arbeidsonderbrekingen had in de loop van het jaar. In dat geval zal steeds uitgegaan worden van zijn eigen loon gedurende de tijd van de referteperiode dat hij wel aan het werk was. Het is immers algemeen aanvaard dat de schadeloosstelling voor arbeidsongevallen het verlies aan economische mogelijkheden van de werknemer moet compenseren. Welnu, logisch geredeneerd is het niet houdbaar een basisloon onvolledig te laten, omdat de voorafgaande activiteitsperiode niet volledig is. In dat geval zou er geen sprake meer zijn van compensatie voor de verloren of verminderde economische mogelijkheden. Dat in principe uitgegaan wordt van het eigen loon is normaal, want dit vormt de compensatie van zijn activiteit. Het principe dat hierbij ten grondslag ligt moet zeer duidelijk gesteld worden. Voor de berekening van het basisloon wordt een hypothetisch loon berekend voor de dagen waarop, krachtens de arbeidstijdsregeling van de onderneming zoals omschreven bij artikel 29, tweede lid, normaal had kunnen gewerkt worden door de getroffen terwyl hij niet werkte en voor die dagen ook geen loon ontving."* M.v.T, o.c. ,21-22).

Meer algemeen stelt zich de vraag hoe de verschillende behandeling zou te verantwoorden zijn tussen de werknemer die gedurende de volledige referteperiode in dienst is en hetzelfde vast uurloon als de heer G verdiende en de heer G die minder dan één jaar in dienst is en dit uurloon ook reeds van bij zijn aanwerving verdiende. De rechter zou dan aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag moeten stellen over de mogelijke strijdigheid van de wet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

18.

Hoger beroep tegen een eindvonnis of tegen een vonnis alvorens recht te doen maakt het geschil zelf aanhangig bij de rechter in hoger beroep.

Deze verwijst de zaak alleen dan naar de eerste rechter, indien hij, zelfs gedeeltelijk, een in het aangevochten vonnis bevolen onderzoeksmaatregel bevestigt. (artikel 1068 Gerechtelijk wetboek).

De partijen dienen een berekening te maken van het hypothetisch loon op basis van het loon dat de heer G verdiende.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in het bijzonder artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en maar ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis.

Alvorens verder uitspraak te doen over het basisloon, beveelt de heropening van de debatten opdat de partijen een berekening zouden maken van het hypothetisch loon op basis van het loon dat de heer G verdiende.

Zegt dat de partij SECUREX haar conclusie dient neer te leggen op de griffie van het arbeidshof en toezenden aan de raadsman van de andere partijen uiterlijk op 30 april 2018,

Zegt dat de partij FEDRIS haar conclusie dient neer te leggen op de griffie van het arbeidshof en toezenden aan de raadsman van de andere partijen uiterlijk op 15 juni 2018,

Zegt dat de partij G haar conclusie dient neer te leggen op de griffie van het arbeidshof en toezenden aan de raadsman van de andere partijen uiterlijk op 31 juli 2018,

Zegt dat partijen hieromtrent zullen worden gehoord op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 1 oktober 2018 te 14 uur 30, in de zaal 0.6, Poelaertplein 3 te 1000 Brussel;

Houdt de beslissing met betrekking tot de kosten aan.

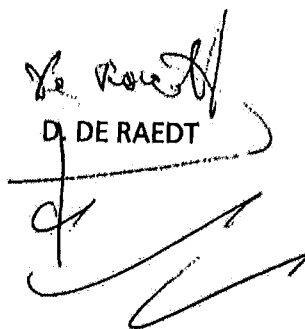
Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

C. CORBISIER,
W. DE GEYTER,
D. VRIJSEN,
bijgestaan door :
Dirk DE RAEDT,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
griffier.

C. CORBISIER

D. DE RAEDT

W. DE GEYTER

D. VRIJSEN

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 19 maart 2018 door:

C. CORBISIER, raadsheer,
bijgestaan door
D. DE RAEDT, griffier.

C. CORBISIER

D. DE RAEDT

